

Aan de 3 vragen gaat wat ons betreft iets vooraf, nl. zie je iemand louter als een 'klant' (shopt hij een uitkering?) of zie je iemand als een 'mens' (als een 'persoon' d.w.z. met eigen unieke kwaliteiten). Ons lijkt dat het laatste het uitgangspunt moet zijn wil je succes boeken in het participatieproces. En dat dit uit het oog is verloren. Iemand als persoon 'raken' omdat hij zich begrepen voelt zal eerder leiden tot participeren zoals de wet dit beoogt dan iemand een puur zakelijke, technische benadering van iemand als 'klant'. M.a.w. de 'zachte domeinen' van het menszijn moeten worden aangesproken (zoals empathie, aandacht etc.). Dit zal dan ook de frequentie bepalen van het contact. Niet kwantitatief maar kwalitatief (meer) investeren in iemand zal meer resultaat opleveren, ook in de zin dat iemand gezond blijft. Ook niet onbelangrijk wil men de uitkeringsperiode zo kort mogelijk houden.

Vraag 1:

Er is in onze optiek geen optimale en objectief vast te stellen frequentie van klantcontact vast te stellen.

In de memorie van toelichting wordt aangegeven, dat het belangrijk is dat bijstandsgerechtigden blijvend gestimuleerd worden om stappen richting de arbeidsmarkt te zetten. Onzes inziens wordt deze motivatie mede gestimuleerd wanneer de frequentie van het klantcontact proportioneel is en dus geen verplicht nummer / rituele dans is voor zowel de bijstandsgerechtigde als de consulent. Maatwerk moet dus niet alleen inhoudelijk maar ook procesmatig leidend zijn en dwangmatig streven naar uniformiteit in frequentie van klantcontact moet dus worden voorkomen.

Op pagina 6 van de memorie van toelichting wordt onder het kopje "Regelmatig contact" terecht gesteld dat de "frequentie van dit (klant)contact maatwerk is". In de alinea die volgt wordt paradoxaal genoeg echter zeer expliciet de vraag opgeworpen "wat de frequentie zou moeten zijn van dit contact". En verder wordt gesteld: "Is op basis van de stand van de wetenschap en professionele dienstverlening een norm af te leiden voor het aantal klantcontacten?".

Vervolgens worden algemene empirische studies aangehaald die zouden aantonen dat het voeren van persoonlijke gesprekken werklozen zouden helpen om sneller weer een baan te vinden. In onze ogen is dit een redelijke versimpelijking van de uitvoeringspraktijk. Het feit dat de FIP-methode in algemene zin een positief effect heeft op de sociale activatie van bijstandsgerechtigden, wil niet zeggen dat gericht maatwerk t.a.v. de frequentie van gesprekken (gericht op specifieke doelgroepen) en het toepassen van de menselijke maat onderaan de streep meer mensen zal activeren.

Vraag 2:

Inhoudelijke gesprekken over activering dienen bij voorkeur zoveel mogelijk van persoon tot persoon plaats te vinden. Contacten via e-mail en per post worden door veel bijstandsgerechtigden vaak ervaren als "de organisatie /de gemeente / de sociale dienst" die contact opneemt en dit werkt minder inspirerend.

Vraag 3:

De menselijke maat zou centraal moeten staan. Gesprekken die worden gevoerd dienen inspiratie te bieden en/of functioneel van aard te zijn. Er moet bij voorkeur een concrete aanleiding zijn om mensen uit te nodigen voor een gesprek / zoals eerder gesteld, het moet geen rituele dans en verplicht nummertje worden. Alleen dan krijgen prestatieafspraken een bepaalde bezieling en concreetheid.

Verder missen wij in het wetsvoorstel de verwijzing en afstemming met de volwasseneducatie en laaggeletterdheid.

Tevens wordt er gesteld dat het taal niveau voor de Participatiewet 1F=A2 moet zijn. De nieuwe wet inburgering heeft B1 als inburgeringsniveau. Is niet handig, om per wet een ander taalniveau vast te stellen, als het na genoeg dezelfde doelgroep omvat.